

Laura Prusila

Hävinnyt

- Nopeammin! minä hihkuin.

Oli tuulinen syysiltapäivä. Olin ratsastamassa kaverini Saran kanssa. Ratsastin lempihevosellani, Rölliällä joka oli hieno hopeanharmaa arabianhevonnen. Saralla oli valkoinen angloarabi nimeltään Salli.

- Sinä ja Rölli olette paljon hitaampia kuin mitä minä ja Salli olemme! Sara sanoi.
- Niinkö luulet? Kilpaillaan!
- Ensimmäinen tuolla pellon reunassa voittaa, sanoi Sara ja osoitti pellon reunaa. Vähän kauempana pellon takana näkyi vanha ja hieman mystinen, musta lampi. Se oli täynnä lumpeenlehtiä, joten siellä ei voi uida tai olla, koska silloin jäisi kiinni. Niin kauas me emme saaneet ratsastaa yksin, joten me pysyttelimme pellolla.

Me ohjasimme hevosemme vierekkäin.

- Yksi, kaksi, ...ja kolme!

Rölli ja Salli ampaisivat vauhtiin. Tunsin kuinka paljon Rölli nautti vapaasta laukkaamisesta. Rölli ja Salli laukkasivat ihan vierekkäin pellon reunaan asti.

- Tasapeli, minä sanoin.
- Niin, kai meidän hevoset ovat vieläkin yhtä hyviä.

Tämä kilpailu oli hyvin tavallinen tapahtuma. Melkein joka viikonloppu minä ja Sara tavattiin tallissa, otettiin hevoset ja pidettiin kisat, ja joka kerta sama tulos.

Minä ja Sara olemme olleet parhaita kavereita ihan päiväkodista asti. Meistä tuli kavereita samaan aikaan kuin me molemmat saatiin meidän hevoset. Rölli ja Sallikin olivat parhaita kavereita. He olivat asuneet samassa tallissa jo ennen kun me ostimme heidät. Olin aamulla tuntenut itseni vähän sairaaksi, mutta Röllin selässä en tuntenut mitään. Rölli oli minun kaikkeni. En tiedä, mitä tekisin ilman häntä.

Me ravasimme takaisin tallille. Otimme pois hevostemme varusteet, ja veimme heidät ulos laitumelle.

- Nähdään huomenna tunnilla! minä sanoin.
- Joo.
- Minä jään vielä talliin pesemään Röllin satulaa ja siivoamaan vähän.
- Voisitko pestä myös Sallin satulan? Kiltti?
- No jaa, ei minulla muutakaan tekemistä näin sunnuntai-iltana ole.
- Kiitos, kiitos, kiitos! Sara sanoi ja halasi minua kovin.
- Moikka!

Sara otti varusteensa käytävältä ja käveli ulos tallista. Kuulin kuinka hän nousi pyörän satulaan ja pyöräili kotiinpäin. Minä menin satulahuoneeseen ja aloin pestä Sallin satulaa. Kuulin kuinka alkoi satamaan. Puuhasin eri asioita noin pari tuntia. Viimein tulin valmiiksi. Ajattelin käydä sanomassa hyvää yötä Röllille ennen kuin lähdin. Kävelin ulos. Sade oli loppunut. Kävelin laitumille. Ne olivat aika isoja, joten en hämmästynyt vaikka en heti nähnyt Rölliiä. Yritin katsoa kauemmas, mutta en nähnyt Rölliiä missään. Lopulta näin Sallin seisovan puun alla. Oli vain yksi pieni ongelma. Röllii ei seisonut hänen vierellään.

Tunsin kuinka sydämeni alkoi lyödä kovemmin ja kovemmin. Missä Röllii on? Röllii ja Salli ovat aina yhdessä laitumella. Juoksin ihan kaikki laitumet läpi, mutta Rölliiä ei näkynyt missään. Kahuissani soitin Saralle. Selitin hänelle nopeasti kaiken.

- Miten niin Röllii ei ole missään?
- En löydä Rölliiä mistään! Hän ei ole Sallin vieressä, tallin viereisessä laitumessa, tai missään muuallakaan!
- Miten se on mahdollista?! Odota siellä, niin minä ja isä tullaan katsomaan.

Sitten Sara pisti luurin kiinni. Pistin puhelimen taskuni. Huokaisin. Eli Sara ja hänen isänsä, tallin omistaja Jouko, olivat tulossa. Okei. Nyt piti vain rauhoittua. Menin takaisin talliin ja istahdin penkille. Otin puhelimen taskustani ja aloin pelata peliä nimeltä Sling Kong. Pelasin sitä hetken, ja sitten kuulin auton pihalla. Suljin puhelimen ja pistin sen taskuun, sitten juoksin ulos.

- Vihdoinkin olette täällä! Minua pelottaa, varsinkin kuin en löydä Rölliiä!
- Älä huoli, kyllä me Röllin vielä löydämme! Jouko sanoi lempeästi.
- Onko kaikki hyvin? Sara kysyi ja halasi minua.

Heti kuin Sara halasi minua, aloin itkemään. Tuntui niin hyvältä saada kaikki ulos.

- Minua pelottaa, minä nyyhkytin.
- En tiedä missä Röllii on, ja pelkään pahinta, jatkoin.
- Älä huoli. Tule, mennään sille laitumelle minne jätit Röllin. Jouko sanoi ja me kävelimme hitaasti laitumille päin yhdessä.

Tulimme laitumille. Salli huomasi meidät, ja alkoi kävellä meitä kohti. Luulin että hän halusi porkkanaa, mutta kun Salli tuli ihan meidän viereemme, näin surun hänen isoissa, tummissa silmissään. Salli ei ole ollut ilman Rölliiä moneen vuoteen.

- Eli tähänkö sinä jätit Röllin? Jouko kysyi.
- Kyllä. Sara ja Salli oli mukana, minä sanoin, vielä vähän liikuttuneena.
- Joo, tässä me päästettiin Röllii ja Salli irti.

Huomasin Joukon mietteliään ilmeen. Sitten Jouko kumartui alas ja katsoi maata.

- Pari tuntia sitten satoi. Ajattelin, että maa on pehmeä ja voisin ehkä löytää kavionjälkiä.

Me aloimme etsiä jälkiä. Ei kestänyt kauaakaan, ennen kuin Sara huusi:

- Täällä! Ja ne ovat Röllin kokoisiakin.

Jouko ja minä juoksimme sinne.

- Kyllä, nuo taitavat olla Röllin. Katso, siinä on jopa samanlainen kolo joka on Röllin vasemmassa etukaviossa! minä sanoin.

Nyt sydämeni lyönnit palasivat. Eli Rölli oli hypännyt pois laitumelta, tai sitten joku oli päästänyt hänet ulos.

Seurasimme jälkiä. Ensin ne johtivat takaisin maantielle. Sitten ne johtivat pienemmälle polulle, joka se sitten taas johtivat ulos samalle pellolle, jossa me olimme päivällä kilpailleet. Täällä jäljet hävisivät hetkeksi, mutta me löysimme ne jälleen noin kymmenen metriä myöhemmin. Jäljet johtivat lähemmäs ja lähemmäs sitä mustaa, pientä lampea, joka oli pellon reunasta vähän kauemmas sisään metsään. Hirveä ajatus tuli minun aivoihini.

- Mitä jos...mitä jos Rölli on hukkunut lampeen? minä sanoin. Tunsin kuinka itku tuli takaisin.

Kukaan ei vastannut. Jouko huokaisi:

- Kuulepa Anni. Ei Röllillä varmaan mitään hätää ole. Hän on varmaan vaan jossain metsässä syömässä ruohoa rauhassa.

Näin kuitenkin Joukon huolestuneen ilmeen.

Hukkunut. Se sana pyöri kuitenkin ympäri päässäni. Mitä jos Rölli oli oikeasti *hukkunut*? Että minun rakas, hieno Rölli oli poissa. Eihän se voi olla mahdollista.

Seurasimme jälkiä ihan lammen reunaan asti, jossa jäljet hävisivät alas, lammen pohjaan.

- Ei! minä huusin niin kovaa, että koko metsä kohahti.
- Anni! Sara huusi ja antoi minulle niin kovan halin, että meinasin pyörtyä.

Jouko ei sanonut mitään. Siinä me seisottiin varmaan viisi minuuttia, kokonaan hiljaisuudessa, tuijottaen alas mustaan veteen. Lopuksi Jouko avasi suunsa:

- Kävellään takaisin talliin, hän sanoi ja otti minun ja Saran käsistä kiinni.

Me käveltiin takaisin tallille. Sara käveli vierelläni ja piti kädestäni kovaa. Oli selvää, että Sara mietti Rölliä.

Palasimme tallille. Menimme ylös välipalahuoneeseen. Jouko laittoi meillä kuuma kaakaota. Sillä välillä kun minä ja Sara joimme kaakaota, Jouko meni toiseen huoneeseen ja soitti minun vanhemmilleni. Hetken päästä hän tuli takaisin:

- Sinun äiti ja isä ovat tulossa. Älä pelkää.
- Ei minua enää pelota sillä tavalla. Minulla on vain yksi kysymys. Miksi? minä sanoin.
- Jaa-a, en tiedä. Se on suuri mysteeri.

Istuimme siinä, joimme kaakaomme ja juttelimme eri asioista. Sitten kuulin äitini lempeän äänen:

- Kulta, missä olet?
- Täällä! minä huusin.

Äiti tuli sisään huoneeseen. Hänen takana on myös minun isäni:

- Voi kulta, äiti sanoi ja halasi minua.

En voinut pitää itkua sisällä enää. Istuin siinä monta minuuttia ja itkin. Hetken päästä rauhoituin. Sara tuli minun luokseni ja antoi minulle halin.

Lopulta me menimme ulos pihalle ja minä, äiti ja isä menimme omaan autoomme ja ajoimme kotiin.

Kului pari kuukautta. En ollut enää niin surullinen, mutta ajattelin Rölliä usein.

Eräänä iltana pyöräilin tallille tekemään tallitöitä. Hevonen tai ei, olin kuitenkin tallityttö ja talli piti siivota. Oli pimeä syksyilta. Näin pihaton missä ehdin juuri ja juuri sisälle talliin ennen kuin alkoi sataa. Ensin vettä tuli vähän ja tihkuttamalla, mutta kymmenen minuutin sisällä sade oli muuttunut kaatosateeksi. En hämmästynyt, koska tämä oli juuri mitä säätiedotus oli sanonut eilen illalla. Jatkoin töitä. Menin satulahuoneeseen luuttuamaan lattiaa. Noin tunnin jälkeen kuulin ensimmäisen jyrinän. Sade jatkoi. Menin ulos satulahuoneesta tallin pääkäytävälle. Oli hämärää. Käytävän päässä olevat isot ovet olivat auki. Ulkona näkyi tallin piha ja parkkipaikka. Yhtäkkiä salama iski juuri isojen ovien ulkopuolelle. Kiljahdin. Siinä missä äsken oli ollut tyhjää, hämmötti nyt hevosenkokoinen hahmo. Jostakin syystä en pelännyt. Kävelin pari askelta eteenpäin.

- Rölli?

Lähempää katsottua hahmo näytti kieltämättä ihan Rölliltä. Hahmo hirnui. Tunnistaisin Röllin hirnumisen sadan hevosen keskeltä.

- Rölli!

Juoksin eteenpäin. Olin sadasosa sekunnissa Röllin edessä. En miettinyt hetkeäkään. Löin käsivarret Röllin kaulan ympäri. Siinä minä seisoin, varmaan kokonaisen minuutin ihan paikoillaan. Kun viimein päästin Röllistä irti, peruutin kaksi askelta. Tämä oli viimeinen kerta kun minä näin Rölliä. Katsoin Rölliä ja Röllin hienoja, siroja kasvoja. Katseeni siirtyi Röllin tummiin silmiin. Rölli antoi minulle sellaisen katseen, että hän oli tullut sanomaan hyvästit. Katsoin suoraan Röllin silmiin ja sanoin:

- Hyvästi Rölli, paras ystäväni.

Näiden sanojen jälkeen Rölli kääntyi ympäri ja laukkasi pois pimeyteen.